

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobkyně:

T. D. H.

narozená X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
nyní zajištěna v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová
Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem
zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2026, č. j. OAM-169/BE-BE01-VL14-Z-2026,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2026, č. j. OAM-169/BE-BE01-VL14-Z-2026, se ruší.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 12 269 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

Průběh správního řízení

1. Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje rozhodnutím ze dne 6. 2. 2026, č. j. KRPC-19591-29/ČJ-2026-020023, žalobkyni zajistilo za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“). Doba trvání zajištění byla stanovena na 30 dní.
2. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že při pobytové kontrole v nehtovém studiu dne 5. 2. 2026 se žalobkyně sice prokázala maďarským povolením k pobytu platným do 28. 4. 2026, současně je však vedena v Schengenském informačním systému (dále „SIS“) jako státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení vydané maďarskými orgány s vycestováním do 23. 10. 2025. Žalobkyně policii sdělila, že do ČR přicestovala dne 28. 1. 2026. Maďarské orgány pak policii potvrdily, že žalobkyně byla dne 16. 10. 2025 vyhoštěna a že již nemá platné oprávnění k pobytu. Žalobkyně se bránila tím, že o rozhodnutí maďarských orgánů nevěděla, tamní adresu si kontroluje a pochybuje, že jí bylo příslušné rozhodnutí řádně doručeno. Podle jejího přesvědčení je její maďarské pobytové oprávnění stále platné až do 28. 4. 2026. Podle policie si však žalobkyně musela být maďarského rozhodnutí o navrácení a jím stanovené lhůty vědoma. V ČR navíc nejen neoprávněně pobývala, ale také neoprávněně vykonávala zaměstnání. Při zvažování zvláštních opatření policie konstatovala, že žalobkyně dříve dobrovolně nevycestovala. Nelze proto předpokládat, že se tak stane nyní. Důvěryhodnost žalobkyně snižuje i to, že byla na území zaměstnána bez příslušného povolení. Žalobkyně vědomě a úmyslně nerespektovala jí uložené povinnosti. Její jednání tak vzbuzuje obavu, že se bude na území ČR skrývat a že opět nevycestuje. Policie tak odmítla zvláštní opatření, včetně nabízené finanční záruky, jako nedostatečné garance jejího dobrovolného vycestování.
3. Dne 11. 2. 2026 žalobkyně požádala v zařízení pro zajištění cizinců o mezinárodní ochranu.
4. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím ze dne 12. 2. 2026 (dále „napadené rozhodnutí“) žalobkyni „přezajistil“ podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“), a s odkazem na § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil dobu trvání jejího zajištění do 31. 5. 2026.
5. V odůvodnění žalovaný nejprve zrekapituloval průběh a důvody jejího zajištění policií podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále podotkl, že žalobkyně o mezinárodní ochranu požádala až po jejím zadržení, zajištění a umístění v zařízení pro zajištění cizinců. Z ničeho přitom neplyne, že žalobkyně nemohla o mezinárodní ochranu požádat dříve. Je tak zjevné, že svou žádostí usiluje o oddálení či znemožnění realizace vyhoštění. Smyslem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je zabránit zneužití účelově podané žádosti o mezinárodní ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

k tomu, aby se cizinec vyhnul vyhoštění. Podle žalovaného není možné uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákon o azylu. Žalobkyně nemá v ČR stabilní adresu, pracovala a pobývala zde nelegálně a nemá zde žádné vazby. Z jednání žalobkyně je zřejmé, že jejím propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci její žádosti o mezinárodní ochrany i její nucené vycestování. Žalobkyně nerespektovala lhůtu pro dobrovolné vycestování stanovenou maďarskými orgány. Z jejího jednání je zřejmé, že šlo o úmysl z území nevycestovat a dále se zde neoprávněně zdržovat. Dále žalovaný odůvodnil stanovenou dobu zajištění.

Shrnutí žaloby

6. Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
7. V ní v první řadě poukázala na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2026, č. j. 60 A 3/2026-30, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 6. 2. 2026 o jejím zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Z tohoto rozhodnutí policie přitom napadené rozhodnutí vycházelo.
8. Dále žalobkyně zdůraznila, že zajištění představuje mimořádný zásah do práva na osobní svobodu. S ohledem na povahu a závažné důsledky takového rozhodnutí byl žalovaný povinen zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V jejím případě rozhodně nebylo prokázáno, že by úmyslně a vědomě nerespektovala povinnost stanovenou případným rozhodnutím maďarských orgánů o jejím správním vyhoštění. Žalovaný se nijak nevypořádal s jejím tvrzením, že jí toto rozhodnutí nebylo nikdy doručeno, a nemohla si proto být vědoma nelegálnosti svého pobytu v EU. Žalovaný neobjasnil, zda byla žalobkyni tato rozhodnutí doručena, přesto z jejich doručení dovozoval žalobkynin úmysl porušovat právní předpisy. Přitom zákonnou podmínkou pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je existence platného a účinného rozhodnutí o vyhoštění. O tom nelze v případě maďarského rozhodnutí hovořit.
9. Především se však žalovaný nedostatečně vypořádal s možností využít zvláštní opatření. Závěry žalovaného ohledně zvláštních opatření jsou v první řadě zcela v rozporu s obsahem správního spisu. Není pravdou, že by žalobkyně neměla stabilní adresu. Již v řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců žalobkyně uvedla, že se zdržuje na adrese X a je připravena se tam zdržovat pro účely zvláštních opatření. Rovněž uvedla, že se na dané adrese nachází její příbuzný, pan N. X. D., které se také zavázal složit finanční záruku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nevysvětlil, proč nešlo o místo, kde by se žalobkyně mohla zdržovat a ve stanovené době se hlásit ministerstvu. Stejně tak neopodstatněné jsou závěry žalovaného ohledně nelegálního pobytu a výkonu nelegální práce. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyně vědomě a úmyslně pobývala na území ČR neoprávněně a už vůbec ne, že by zde bez potřebného oprávnění vykonávala závislou práci. Šlo o jednorázovou výpomoc, která nesplňuje znaky výkonu nelegální práce, jak jsou definovány například v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35.
10. Žalobkyně nebyla seznámena s rozhodnutím maďarských orgánů. Nelze tak hovořit o

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

úmyslném či vědomém porušování předpisů. To potvrzuje i výše citované rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích. Naopak žalobkyně měla důvodně za to, že svůj pobyt v ČR realizuje v rámci volného pohybu v rámci EU.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. V napadeném rozhodnutí vysvětlil, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

12. Pokud jde o procesní náležitosti, soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 46a odst. 7 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. O věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, ale též s § 76 odst. 1 s. ř. s.
13. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal nejen na základě uplatněných žalobních bodů, ale v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stíženo jinými (v žalobě neuplatněnými) vadami či nezákonnostmi (viz též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 29. 3. 2023, č. j. 10 Azs 35/2023-22, odst. 6).

K naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu

14. Žalobkyně byla zajištěna jako žadatelka o mezinárodní ochranu. V tomto režimu platí, že zajištění může být nařízeno pouze v případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření [čl. 8 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále „přijímací směrnice“)]. Důvody zajištění jsou přitom explicitně uvedeny v čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice, a to v podobě taxativního výčtu následovně:

- a) *za účelem zjištění nebo ověření jeho totožnosti nebo státní příslušnosti;*
- b) *za účelem určení těch skutečností, na nichž je jeho žádost o mezinárodní ochranu založena a jež by bez zajištění žadatele nebylo možné získat, zejména v případě nebezpečí skrývání se žadatele;*
- c) *během příslušného řízení za účelem rozhodnutí o právu žadatele na vstup na dané území;*
- d) *je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních*

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení;

- e) vyžaduje-li to ochrana národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku;*
- f) v souladu s článkem 28 nařízení Dublin III.*

15. Každý z uvedených důvodů plní poněkud jiný účel. Žalobkyně byla napadeným rozhodnutím zajištěna podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle něhož lze rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže *byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.* Aplikovaný důvod zajištění koresponduje s důvodem uvedeným shora v čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice.
16. K výkladu tohoto důvodu zajištění se vyjádřil SDEU v usnesení ze dne 3. 6. 2021 ve věci *J. A. proti Slovinsku*, C-186/21 PPU, podle něhož tento důvod obsahuje dvě odlišné kumulativní podmínky. Jednak *podmínku zajištění žadatele za účelem vyhoštění* a jednak *podmínku existence přiměřených důvodů, založených na objektivních kritériích, domnívat se, že žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení* (odst. 36). Příkladem objektivního kritéria, kterého se orgány mohou dovolávat, je skutečnost, že žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení (odst. 37). Obdobně se k naplnění důvodů zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 288/2016-27, v němž uvedl, že jsou v daném ustanovení obsaženy tři podmínky, za kterých lze vydat rozhodnutí o zajištění. První podmínkou je podání žádosti až v zařízení pro zajištění cizinců, druhou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem se vyhnout hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet, a konečně třetí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany nebylo možno podat dříve. Tyto podmínky je přitom třeba splnit současně.
17. V nyní posuzovaném případě soud souhlasí s žalovaným, že tyto tři podmínky splněny jsou. Žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu poté, co byla zajištěna podle zákona o pobytu cizinců za účelem realizace maďarského rozhodnutí o jejím navrácení a byla umístěna do zařízení pro zajištění cizinců. Současně není sporu o tom, že žalobkyně mohla podat žádost o mezinárodní ochranu dříve (ať už v Česku nebo předtím v Maďarsku). V případě žalobkyně existují též objektivní okolnosti, na jejichž základu se lze důvodně domnívat, že tuto žádost o mezinárodní ochranu podala pouze s úmyslem pozdržet či zmařit výkon maďarského rozhodnutí o jejím navrácení. Zde je na místě zdůraznit onu časovou souslednost, kdy byla nejprve zajištěna dle zákona o pobytu cizinců za účelem realizace maďarského rozhodnutí o jejím navrácení, následně byla umístěna do zařízení pro zajištění cizinců a teprve tam podala žádost o mezinárodní ochranu. Za takové situace se nutně podání

žádosti o mezinárodní ochranu důvodně jeví jako účelové, motivované výlučně cílem pozdržení či zmaření realizace rozhodnutí o jejím navrácení, které žalobkyni reálně hrozilo. Žalobkyně sama nepřišla s žádným jiným přijatelným vysvětlením, proč žádost o mezinárodní ochranu nepodala dříve.

18. V žalobě žalobkyně namítala, že maďarské rozhodnutí o navrácení jí nebylo doručeno, nejde tedy o platné a účinné rozhodnutí, kterému se údajně snaží vyhnout.
19. K této námitce soud nejprve připomíná, že nyní přezkoumává napadené rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Smyslem řízení o tomto zajištění a následného soudního přezkumu není konečným způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro vyhoštění nebo vycestování cizince z území členských států Evropské unie. Smyslem rozhodnutí o zajištění je pouze vytvořit podmínky pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území (usnesení NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150).
20. Pro tyto účely má soud za postačující, že žalovaný vycházel primárně ze záznamu v SIS, který učinily maďarské orgány. SIS stojí na principu vzájemné důvěry mezi členskými státy. Žalovaný tedy nemohl tento záznam o uloženém vyhoštění pominout či snad přezkoumávat správnost postupu maďarských orgánů v jimi vedeném řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2025, č. j. 2 Azs 225/2025-30, odst. 30, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2024, č. j. 51 A 16/2022-24, odst. 23). Žalovaný nebyl v tomto ohledu ani povinen opatřit si od maďarských orgánů samotné jejich rozhodnutí či snad doručenky k němu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2026, č. j. 5 Azs 240/2025-21, odst. 21) V nyní posuzovaném případě navíc maďarské orgány v reakci na žádost Ředitelství služby cizinecké policie potvrdily tento záznam a dodaly, že žalobkyni bylo uloženo vyhoštění a že již nemá platné povolení k pobytu. Za takové situace byl žalovaný povinen vycházet z toho, že existuje vykonatelné maďarské rozhodnutí o navrácení žalobkyně. Otázka, zda o něm žalobkyně věděla a zda se seznámila s jeho obsahem či jí byl například doručen fiktivní, není z tohoto hlediska podstatná. Podstatné je, že žalobkyni skutečně hrozilo vyhoštění, čehož si nutně musela být vědoma nejpozději v souvislosti s jejím zajištěním podle zákona o pobytu cizinců. Soud souhlasí s žalovaným, že následné podání žádosti o mezinárodní ochranu se za popsané situace jeví jako motivované výlučně cílem pozdržet či zmařit realizaci právě tohoto maďarského rozhodnutí o navrácení žalobkyně.

K neuplatnění zvláštních opatření

21. Soud se dále zabýval splněním dalšího předpokladu pro zajištění žalobkyně, a to otázkou, zda nebylo možné účinně uplatnit zvláštní opatření jakožto mírnější alternativu vůči zajištění. Zejména v tomto ohledu žalovaný podle žalobkyně pochybil.
22. Bez ohledu na důvod zajištění se zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje, a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

uložení zpravidla na místě nebude.

23. Alternativa v podobě zvláštních opatření je v první řadě „*vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48). Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření*“ (rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).
24. V rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, NSS konstatoval: „*Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, odst. 36 a 37). Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti (bod 15 odůvodnění přijímací směrnice)*“ (odst. 27).
25. Žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí dovodil, že v případě žalobkyně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. To vysvětlil tím, že žalobkyně zde nemá žádnou stabilní adresu, v ČR (ale i na území EU) pobývala a pracovala nelegálně a vzhledem ke krátkému pobytu v ČR, zde nemá žádné vazby. Žalovaný tak měl za to, že by žalobkyně s ohledem na její dosavadní přístup nevyčkala na výsledek řízení. Žalobkyně nerespektovala lhůtu pro dobrovolné vycestování a je zřejmý její úmysl z území nevycestovat.
26. Podle soudu však žalovaný zcela pominul, že žalobkyně již v řízení o jejím zajištění podle zákona o pobytu cizinců uváděla, že má v ČR příbuzného, u něhož by mohla pobývat na adrese X (a který za ni v řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců nabízel složení finanční záruky ve výši 50 000 až 100 000 Kč). Tento nedostatek vytkl Krajský soud v Českých Budějovicích již rozhodnutí o jejím zajištění podle zákona o pobytu cizinců a týká se i nyní napadeného rozhodnutí. Žalovaný v něm totiž konstatoval, že žalobkyně nemá v ČR žádnou stabilní adresu ani žádné vazby. Přitom se nijak nevypořádal s žalobkyní poukazovanou možností bydlet u svého příbuzného na výše uvedené adrese. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto alternativu (bydlení u příbuzného a hlášení se ministerstvu) zcela pominul a bez vysvětlení vycházel z toho, že žalobkyně zde žádné zázemí nemá.
27. Navíc soud souhlasí se závěry výše citovaného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích stran otázky úmyslu žalobkyně nerespektovat lhůtu pro dobrovolné

vycestování stanovenou maďarským rozhodnutím o jejím navrácení. Byť soud nezpochybňuje (a jak uvedl výše, ani nemůže) právní účinky tamního rozhodnutí, jeho vydání ještě neznamená, že se o něm žalobkyně skutečně dozvěděla a že jej úmyslně nerespektovala, včetně ignorace lhůty stanovené k jejímu dobrovolnému vycestování, jak se snažil dovozovat žalovaný. Ve správním spise žádný důkaz či alespoň indicie podporující tento závěr není. Žalobkyně v rámci pobytové kontroly dne 5. 2. 2026 předložila maďarské povolení k pobytu s platností od 30. 5. 2024 do 28. 4. 2026, a jak již uvedl Krajský soud v Českých Budějovicích, není vyloučeno, že se žalobkyně právě na tento údaj spoléhala. Pokud by bylo prokázáno, že žalobkyně skutečně úmyslně nerespektovala maďarské rozhodnutí o jejím navrácení, je to samozřejmě pádný argument ve prospěch závěru, že zřejmě nebude spolupracovat ani s českými orgány. Tato skutečnost však z předloženého obsahu správního spisu nevyplývá a žalobkyně vědomost o tomto rozhodnutí od počátku popírá.

28. Pokud jde o dílčí spornou otázku, zda šlo v případě žalobkyně o výkon nelegální práce, i zde soud postrádá konkrétnější oporu ve správním spise. V jeho verzi předložené soudu je pouze v obou rozhodnutích o zajištění zrekapitulován průběh pobytové kontroly s tím, že žalobkyně byla kontrolována v provozovně nehtového studia při provádění pedikúry a masáže nohou zákazníci. Samotný protokol či jiný záznam o průběhu kontroly ve spise není. Žalobkyně přitom tvrdila, že šlo pouze o výpomoc. I pokud však skutečně v den kontroly vykonávala nelegální práci, není to podle soudu bez dalších k tomu přistupujících okolností v daném případě okolnost, pro kterou by bylo důvodné předpokládat, že by nespolupracovala s žalovaným v případě uložení zvláštního opatření.
29. Pro závěr soudu o nezákonnosti napadeného rozhodnutí je nicméně rozhodující zejména skutečnost, že žalovaný zcela pominul žalobkyní poukazované vazby, které na území má (možnost bydlení na konkrétní adrese u svého příbuzného). A naopak domnělou absenci těchto vazeb použil jako argument pro nemožnost využít zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Vedle toho nebylo v řízení prokázáno, že by žalobkyně úmyslně nerespektovala lhůtu stanovenou k jejímu dobrovolnému vycestování maďarským rozhodnutím o navrácení, přesto z této domněnky žalovaný (podobně jako policie ve zrušeném rozhodnutí o zajištění podle zákona o pobytu cizinců) vycházel.
30. Z těchto důvodů v soudním přezkumu neobstál závěr žalovaného o nemožnosti využít zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil, dílem pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., dílem z důvodu, že skutkové závěry, které žalovaný učinil, nemají oporu ve správním spise ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
31. Soud současně nevyslovil, že se žalovanému věc vrací k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobkyně je totiž třeba na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, neboť podle § 46a odst. 6 zákona o azylu je vydání rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany prvním úkonem v řízení (viz např. rozsudek NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34).
32. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která měla

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému.

33. Důvodně vynaložené náklady žalobkyně tvoří

- odměna za dva úkony právní služby po 4 620 Kč podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu [převzetí a příprava zastoupení podle písm. a) a sepsí žaloby podle písm. d)],
- paušální náhrada hotových výdajů v souhrnné výši 900 Kč za tyto dva úkony (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) a
- náhrada DPH ve výši 21 % z odměny a náhrad zástupce žalobkyně, tedy 2 129 Kč, neboť její zástupce je společníkem advokátní kanceláře, která je plátcem DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

34. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 269 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1993 Sb., občanského soudního řádu, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. března 2026

Karel Ulík v.r.
samosoudce